SORIN CERIN

ALIENAREA ABSURDULUI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Alienarea absurdului – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Alienarea absurdului : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-067-0

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-067-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- ALIENAREA ABSURDULUI -

-Poeme filosofice-

CUPRINS

1. Zebre, Inimi și Căni de Pustiu
2. Liniște aparentă
3. Pentru Zilele fără adăpost
4. Pentru Sufletele Cuvintelor noastre
5. Flăcările Zilelor Goale
6. Alienare și Absurd
7. Măști zidite-n fizionomia Indiferenței
8. Să demonstreze pentru drepturile lor
9. Se sfarmă
10. Către Moartea izbăvitoare
11. Dinainte de a fi scormonită Durerea
12. Par proaspăt ieșite din Fabricile de Durere
13. Alienarea Absurdului
14. Prin Sângele mistuit de Pustiu
15. Plumbul Greșelilor Creației Alienării Absurdului
16. O ținută decentă
17. Și-au făcut din Alienarea Absurdului
18. Resturi de Zâmbete aruncate
19. Pe fața Alienării Absurdului Pașilor noștri
20. Urcăm
21. Vrem să le redescoperim Respirația
22. Până la ultima ei picătură de venin
23. Energie Creatoare
24. Își trage seva și vigoarea
25. Sub greutatea Orizonturilor Singurătății

26. Ne rostogolim pe culmile Disperării
27. De aceea te rog Doamne
28. Abia mai reușim să ne ținem umbrela Sentimentelor
29. Către Zările însorite ale Fericirii
30. Adio Iubire a Vieții mele
31. Alienarea Absurdului Fericirii
32. A cunoaște din depărtare
33. Printre strigătele surde ale Iluziilor Fericirii
34. Prin Piețele de Vicii, Orgolii și Compromisuri
35. Înălțați-mă dincolo de Cerurile murdare
36. Erai o stea
37. Printre degetele aceluiași Destin
38. Ne-a cerut să credem cu tărie
39. Icoanele Făcătoare de Minuni ale Alienării Absurdului
40. Abisul întunecat din noi înșine
41. Să poată servi la Înălțime
42. Din care Dumnezeu și-a sculptat Infernul
43. Ești atât de frumoasă Iubire
44. Ne așteaptă arzând Universul
45. Pe masa de nașteri
46. Mormintele Amintirii
47. Sângele părăsit al Eternităților de Clipe
48. Răstignite pe cadavrul Libertății
49. Unde strălucește Steaua Nemuririi
50. În malaxorul Alienărilor Absurdului
51. Frenezia Jocului de Noroc
52. La Ferestrele Alienărilor Absurdului
53. Tot mai obosite și descompuse

54. Dar în zadar
55. Până și Stelele Fericirii
56. Spre a fi vindicate
57. Stropi de Vise
58. Zile fără adăpost
59. Durerea și Suspinul Zilelor fără adăpost
60. Porți deschise către Alienările Absurdului
61. Zilele fără adăpost ale Dorințelor
62. Limite obosite
63. Bucătăria Alienărilor Absurdului
64. Lovite de Privirile de plumb
65. Bolnavi de orbirea Alienărilor Absurdului
66. Neantul din Depărtările fără Suflet
67. Atingând Zidurile masive și reci
68. Unde nu mai este compromisă
69. Întunericul Alienărilor Absurdului
70. Seva revigorantă a Rătăcirilor
71. Sunt căutate într-una de Alienările Absurdului
72. Din Calendarele Întrupărilor în Durere
73. Cuvinte întrupate în Aripi de Cer
74. La perfecție
75. Mai grele și mai jignitoare
76. Îmbrăcăminte de Nepăsare
77. Între Binele și Răul Deșertăciunilor

SORIN CERIN
- ALIENAREA ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

1) Zebre, Inimi și Căni de Pustiu

Zebre de Pustiu,
trec străzile desfundate ale Destinelor,
spre Nicăieri.

Inimile de Pustiu,
ne calcă cu Pașii de plumb,
ai Alienărilor Absurdului,
ce ne strivesc Iubirea,
de pe Orizontul Fericirii,
rămasă acum,
a Nimănui.

Căni de Pustiu,
umplute cu Iluziile Vieții și Morții,
sunt sorbite până la ultima picătură,
de Non-Sensurile Existenței.

2) Liniște aparentă

Alerg spre Orizontul Inimii tale,
fără să știu,
cât Pustiu de Gânduri,
poate ascunde,

prin Zilele fără adăpost,
ale Alienărilor Absurdului,
din care ți-ai încropit,
o oază de Liniște aparentă,
ce-ți trădează Privirile,
de fiecare dată,
când este curtată,
de Iluziile Fericirii,
Vieții și Morții,
Durerilor,
din Zorii înghețați de Zâmbete,
striviți de Noaptea,
Singurătății.

3) Pentru Zilele fără adăpost

Zodii dispuse să mituiască Timpul,
numai să primească noi însușiri,
pentru Zilele fără adăpost,
care plâng pe pragurile lor,
fără să le poată ajuta în vreun fel,
fiindcă se împotrivesc mereu,
Alienările Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce-și trimit Non-Sensurile Existenței,
să le interzică orice donație,
care nu conține,
parafa Deșertăciunii pe ea.

4) Pentru Sufletele Cuvintelor noastre

Nori de Vise,
lovesc Inimile de Plumb,
din Privirile descompuse și alienate,
ale Absurdului,
ce a început să ningă surd,
peste Marile Tăceri,
troientite de Zăpada Destinelor,
din care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
învârt bulgări de Durere,
cât mai grei și înghețați,
pentru Sufletele Cuvintelor noastre,
ce au devenit,
Oamenii de Zăpadă,
ai Nimănui,
care se topesc,
în fiecare Eternitate de Clipă ucisă de Timp,
pentru a rămâne,
Lacrima unei Amintiri a Disperării.

5) Flăcările Zilelor Goale

Flăcările Zilelor Goale,
ne ard Catedralele Sfinților înghețați,

de umilințele îngenuncherii noastre,
la chipurile cioplite ale Desfrâului,
din Piatra Amară a Disperării,
pe care o lustruim în continuare,
cu cârpa Obedienței,
față de o Divinitate,
poleită cu Alienarea și Absurdul,
scos cu sudoare,
de Frunțile ridate,
ale Eternităților de Clipe ucise,
de minele adânci ale Întunericului,
unde speram,
să dăm până la urmă,
de filonul Luminii Divine,
care să ne dăruiască,
identitatea de dinainte de Lumea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

6) Alienare și Absurd

Jar mocnit de Priviri aproape stinse,
care încărunțesc Ochii de Cer debusolați,
ai Ridurilor,
prin care ne curg,
șuvoaiele de Lacrimi ale Cuvintelor,
pe care navigăm care încotro,
sperând că vom ajunge,

să ridicăm velele Fericirii,
pe Orizonturile care nu mai atârnă,
inerte și lipsite de valgă,
pe Zidurile masive și triste,
ale Catedralelor Iluziilor Vieții și Morții,
la care ne închinăm,
întreaga Alienare și Absurd,
care ni se scurge prin venele Durerii,
Genelor stricate,
ale Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
cu care am fost înzestrați,
de către Deșertăciune.

7) Măști zidite-n fizionomia Indiferenței

Măști zidite-n fizionomia Indiferenței,
cad haotic peste părul încâlcit,
în noduri de Vise,
ale Zilelor Goale,
ce nu se împotrivesc,
să le primească în casele lor,
uitând că acolo ne aflam și noi,
cu întreg Cerul Cuvintelor,
atât de greu,
încât ni se surpa,
peste Privirile abătute și triste,

ale Singurătății,
pe care nu a mai scos-o Nimeni,
în afară de noi,
la dansul Eternităților de Clipe,
unde ne-am învârtit,
până ne-a amețit Timpul,
pentru a rămâne,
fără să înțelegem de ce,
doar cu Deșertăciunea,
care ne-a dăruit urmași,
îndeajuns de mulți,
încât să umplem,
întreaga Alienare și Absurd al Lumii,
cu ei.

8) Să demonstreze pentru drepturile lor

Zori picanți,
ustură Cerul Cuvintelor,
plin de mirodeniile,
Alienării și Absurdului,
ce abia pot fi exclamate,
pe Buzele Durerilor,
care au înghețat,
de Frigul Disperării,
la poarta închisă a Speranțelor,
ce dorm adânc,

la ora asta atât de matinală,
a Deșertăciunii,
din care Calendarele Nimănui,
își confecționează noi Zile Goale,
atât de lustruite,
cu Întâmplări Neîntâmplătoare,
încât Zodiile au ieșit în stradă,
să demonstreze,
pentru drepturile lor,
la Liberă Exprimare,
încălcate grosolan,
de către Destinele corupte,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

9) Se sfarmă

Punți de Gânduri,
atât de înghețate,
de alienarea Zilelor Goale,
ale Absurdului bolnav,
de Greața din noi,
încât au devenit casante,
atunci când pășim peste trupurile lor,
care se sfarmă,
la fiecare colț de Întrebare,
adresată Păcatelor Originare,
ce nu-și va cunoaște,

niciodată Răspunsul,
ucis de către Destinul,
Iluziilor Vieții și Morții,
unei Întrupări,
în Mocirla Deșertăciunii,
pe care ne-a modelat-o,
Greșeala Creației,
după chipul Durerii,
unui Dumnezeu al Nimănui,
care își ascunde fața,
până și din Icoanele Speranțelor deșarte,
fiind convins,
că nu i-ar sta bine,
nici măcar acolo.

10) Către Moartea izbăvitoare

Frigurile Singurătății s-au întețit,
peste îmbrăcămintea groasă și grea,
a Norilor de Plumb,
ce rătăcesc pe Cerul Cuvintelor,
care nu pot fi rostite Nimănui,
fiindcă ar aluneca,
pe gheața Zilelor Goale,
de noi înșine,
și și-ar rupe gâtul Viselor,
lăsându-ne Eternitățile de Clipe,

orfane,
de propriul Timp,
atât de istovit,
încât nu a fost capabil,
să ne treacă nici măcar,
Zebra Destinului,
către Moartea izbăvitoare.

11) Dinainte de a fi scormonită Durerea

Depărtări de nepătruns,
se pierd în noi înșine,
Zaruri măsluite de Cuvinte,
ni se prăbușesc în ele,
Virgule de Jar,
ale celor din urmă,
cântece de lebădă,
plutesc în derivă,
peste Visele deșarte,
ale unor Întâmplări Neîntâmplătoare,
în care ne-au fost înveșmântate Destinele,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu redeveni vreodată,
noi cei de dinainte,
de a fi scormonită Durerea,
prin Țărâna stelelor căzătoare,
ale Morții.

12) Par proaspăt ieșite din Fabricile de Durere

Transpirații reci,
de Speranțe deșarte,
ce-abia își mai târăsc,
Pașii Lacrimilor,
prin Cimitirele de Cuvinte,
ale Facerii,
ne clădesc Ziduri,
cât mai masive și grele,
de Păcate Originare,
ce par proaspăt ieșite,
din Fabricile de Durere,
ale Greșelilor Creației,
ca să ne apere de noi înșine,
în cazul în care,
ne-am arunca,
în abisurile fără margini,
ale Sufletelor,
încercând să scăpăm,
de Alienarea și Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii și Ierarhiei.

13) Alienarea Absurdului

Podurile de piatră amară,
a Întunericului,
dinAlienarea Absurdului,
sunt călcate de tot mai mulți Pași,
ai Disperării,
în drumul lor către o Moarte,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
de părul smuls al cărora,
își agață ultimele Rugăciuni,
pentru Izbăvire,
adresate Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
pe care au fost forțați să le ducă,
pe umerii vlăguiți de putere,
ai Speranțelor deșarte,
de pe Zebra Vieții,
Nimănui.

14) Prin Sângele mistuit de Pustiu

Maluri reci și neprimitoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
se pierd în marginile Orizonturilor Durerii,

înveșmântând Apele Vieții și Morții,
cu Disperarea,
atâtor Vise năruite,
înecate prin Lacrimile Destinelor,
ce mai sperau zadarnic,
să fie salvate de propriile Gânduri,
din Alienarea Absurdului,
care li se scurgeau,
prin Sângele mistuit de Pustiu,
din venele Genelor defecte,
ale Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

15) Plumbul Greșelilor Creației Alienării Absurdului

Rătăciți,
printre Inimile de Pustiu,
ale Privirilor,
mistuite și descompuse,
de Plumbul Greșelilor Creației,
Alienării Absurdului,
care le apasă,
Lumina Divină a Cuvintelor,
atât de adânc în abisurile Sufletelor,
încât ajunge să le fie strivit,
până și Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,

care ar fi fost unica punte,
către Amintirile Viitorului,
pe care am fi putut să o trecem,
pentru a ne salva,
de Iluziile Vieții și Morții.

16) O ținută decentă

Nasturii Timpului,
au început să cadă,
de la cămășile Destinelor,
în Clepsidrele sparte,
ale Viitorului descompus,
de Alienarea Absurdului,
fără să ne mai poată închide,
cu îndeajuns de multă Amăgire,
gulerele cântecelor de lebădă,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le înnodam,
la cravata Disperării,
pentru a reuși să afișăm,
o ținută decentă,
Deșertăciunilor.

17) Și-au făcut din Alienarea Absurdului

Respirații de Virgule,
părăsite și triste,
își duc pe umerii bolnăvicioși,
ai Penitențelor,
Iluziile Vieții și Morții,
care și-au făcut,
din Alienarea Absurdului,
Catedrală de Vise,
la care să ni se roage,
Genunchii Singurătății,
de noi înșine,
pierduți în abisurile,
Inimilor de Pustiu,
zdrobite de Durerea Zidurilor,
cu miros de mucegai,
ale Eternităților de Clipe,
ucise fără rost,
de Timpul Nimănui.

18) Resturi de Zâmbete aruncate

Atunci când Străinul Subconștient,
a găsit de la masa unei Iubiri,

care nu se mai afla printre noi,
Resturi de Zâmbete,
aruncate cu nonșalanță,
prin Gunoaiele Alienării Absurdului,
oricât a încercat să ni le separe,
de Zdrențele Viciilor și Orgoliilor,
care le apăsau în tomberoanele Trecutului,
pentru a ni le restitui,
Iluziile Vieții și Morții noastre,
nu ni le-au primit,
pe motiv că ar fi fost prea gălăgioase,
și le-ar fi deranjat Disperarea,
care oricum,
nu credea că mai pot fi vreodată folosite,
până ce au fost cumpărate de alte Existențe,
și le-am văzut cu Ochii de Cer ai Viselor,
cât de strălucitoare puteau fi,
atunci când erau purtate,
în Privirile străzilor aglomerate,
de Speranțele altor Lumi.

19) Pe fața Alienării Absurdului Pașilor noștri

Praf de stele căzătoare,
ne orbesc Ochii de Durere,
ai Viselor,
din care ne clădim Viitorul,

ce pare al Nimănui,
dar știm că este al nostru,
și trebuie aruncat la Gunoiul,
Zarurilor măsluite,
ale Conștiinței,
pentru a recicla din noi,
Deșertăciunea,
Statuilor Vivante ale Compromisurilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în azilurile cărora,
trebuie să ne ducem Viața,
înecată în Singurătatea Lacrimilor de Cer,
ale Speranțelor,
care se preling,
pe fața Alienării Absurdului,
Pașilor noștri.

20) Urcăm

Urcăm,
Trepte de Cer,
pe care ni se topesc,
trupurile de ceară ale Cuvintelor,
roase de Lumina Divină,
a Nesfârșirii Viselor,
in respirația cărora,
vrem să ne clădim Catedrale de Furtuni,

care să ne spulbere Lumea Funerară,
a Alienării Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
și să ne elibereze,
de noi înșine,
cei care am devenit,
Icoanele de Plumb,
ale Durerii,
care strivesc Pașii,
oricărei Iubiri,
ce ar vrea să ne traverseze,
Zebra descompusă a Binelui și Răului,
Vieților noastre.

21) Vrem să le redescoperim Respirația

Zori răstigniți pe mormintele Viselor,
din Cimitirele de Întrebări,
ale Răspunsurilor pierdute,
prin Zodiile Nimănui,
cărora vrem să le redescoperim,
Respirația,
de dinainte de a fi,
Iluziile Vieții și Morții,
alaiurilor funerare nesfârșite,
de Zile Goale și cernite,
care se îndreaptă abătute,

către Lumea de Apoi,
traversând Zebrele Cuvintelor,
tot mai roase și șterse,
băute din Inimile amare,
ale cănilor de pustiu,
ce aparțin și acum,
după atâtea lupte cu noi înșine,
Sângelui stricat,
de Alienările Absurdului,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

22) Până la ultima ei picătură de venin

Valuri de Pustiu,
ne lovesc Țărmurile Gândurilor,
care se desprind,
de stâncile Întrebărilor,
alături de Libertatea,
ce cade surd,
în Oceanul Alienării Absurdului,
din care ni se trag,
Iluziile Vieții și Morții,
pe aripile cărora,
ne-a zburat Cuvântul Facerii,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,

când ne-a răpit din Steaua Nemuririi,
Luminii Divine,
pentru a ne întrupa în Disperarea,
unei Conștiințe a Durerii,
din care trebuie,
să ne modelăm cănile de pustiu,
ale Viitorului,
pentru a sorbi,
Apa Deșertăciunii,
până la ultima ei picătură,
de venin.

23) Energie Creatoare

Viața este o notă de plată piperată,
pe care trebuie să o plătim tot noi,
după ce Durerile ne-au consumat,
întreaga Energie Creatoare,
de Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au așternut,
la tălpile grele ale Disperării,
Destinele,
îmbrăcate cu mantiile groase și dese,
ale Alienării Absurdului,
ca să nu înghețe,
pe Frigul Cimitirelor de Cuvinte,
care ne mistuie,

Eternitățile Clipelor,
pentru a fi cât mai înstrănați de noi înșine.

24) Își trage seva și vigoarea

Stropi de venin,
ni se preling,
din trupurile mistuite,
ale Cuvintelor,
pe limbile putrede,
ale cadavrelor unor Zile descompuse,
pe care alaiurile funerare,
de Întrebări,
le duc către Cimitirele Răspunsurilor,
Inimilor de Pustiu,
ale Privirilor împietrite,
de Alienările Absurdului,
cazat prin ospiciile Disperării,
acestei Lumi a Deșertăciunii,
din care Durerea,
ajutată de Greșelile Creației,
își trage seva și vigoarea,
pentru Viitor.

25) Sub greutatea Orizonturilor Singurătății

Oare cât nisip de Zile,
ne-a mai rămas de scurs,
în Clepsidra Așteptărilor,
unde urmează să ne întâlnim,
cu noi înșine?,
găsiți pe pragurile triste,
ale Înstrăinării de Sine,
de care ne-am lovit,
Inimile de Pustiu,
ce-au căzut strivite,
sub greutatea,
Orizonturilor Singurătății,
pe care ne-am zidit Sufletele,
la icoanele cărora,
se roagă și azi,
Alienarea Absurdului,
unei Uitări.

26) Ne rostogolim pe culmile Disperării

Ne naștem,
bulgări de nea,
ca să ne rostogolim,

pe culmile Disperării,
din mimica Statuilor Vivante,
pierdute pe străzile pustii ale Inimilor,
din care Durerile își croiesc,
haine seducătoare,
care să ne topească,
Sufletele,
de Oameni de Zăpadă,
pe care le purtăm,
dintr-o Întâmplare Neîntâmplătoare,
la cravata Destinului,
Alienării Absurdului,
care ne sugrumă atât de tare,
cu Înstrăinarea de noi înșine,
încât ne prelingem,
în șiroaie de Lacrimi ale Uitării,
pe asfaltul dezghețat de orice inhibiții,
pe care le avea pe Vremea,
când ningea cu noi,
Predestinarea Iluziilor Vieții și Morții.

27) De aceea te rog Doamne

Eram atât de mult Jar,
adus din Steaua Nemuririi,
unei Iubiri,
încât nu credeam vreodată,

să ne înecăm Viitorul,
la tălpile Singurătății,
care ne-a strivit,
Viitorul,
pe care nu l-am mai putut salva,
chiar dacă am implorat,
până șiAlienarea Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței
să ne ajute,
să-l mai avem lângă noi,
neînecat în Lacrimile Disperării,
unor Amintiri de plumb,
care să ne calce în fiecare moment,
Zilele Durerii,
până la epuizare,
de aceea te rog Doamne,
roagă-ți Greșelile Creației,
să ne lase împreună,
oricât de mult ți s-ar împotrivi,
propriile Tale Păcate Originare.

28) Abia mai reușim să ne ținem umbrela Sentimentelor

Rătăciți,
printre resturi de Speranțe,
abia mai reușim,

să ne ținem,
umbrela Sentimentelor,
împreună,
de rafalele Cimitirelor de Cuvinte,
ale Alienării Absurdului,
care ne plouă Prezentul,
cu stropii reci și indiferenți,
de Gânduri care ne îmbolnăvesc,
Pașii tot mai rari,
ce calcă către Visele de Jar,
ale Iubirii,
care au început să se stingă,
de Singurătate.

29) Către Zările însorite ale Fericirii

Îmbracă-mă Doamne,
cu mantaua Iubirii,
să pot cuprinde,
Orizonturile reci și triste,
ale Disperării,
care îmbrățișează Singurătatea,
acestei Lumi,
ale Alienărilor Absurdului,
pe umerii căreia,
ți-ai lăsat tot plumbul cenușiu,
al Greșelilor Creației,

obligând-o să ni-l dăruiască,
de fiecare dată,
când avem curajul să privim,
către Zările însorite ale Fericirii.

30) Adio Iubire a Vieții mele

Adio Iubire a Vieții mele,
nu credeam să devii,
doar un Orizont,
al Inimii de Pustiu,
un Oftat fără sfârșit,
pe care să plutească,
spre Nicăieri,
Absurdul Alienării,
Singurătății,
de pe culmile Disperării,
pe care abia mai pot ajunge,
până și Cimtirele de Cuvinte,
spuse aiurea,
de Vorbele Goale,
ale Zilelor Nimănui,
ce rătăcesc,
pe străzile aglomerate cu Nimicuri,
ale Destinului,
care mă îndeamnă să-ți spun,
Adio Iubire a Vieții mele,

să lăsam ca Amintirile Viitorului,
să ne spele piatra amară de mormânt,
a Viselor,
pe care le purtam,
cu noi,
prin toate Lacrimile Fericirii,
care le primeam în dar de la Iubirea,
ce nu mai are pașaport,
pentru Destinația Vieții noastre.

Adio Iubire a Vieții mele,
sunt iarăși o Statuie Vivantă,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
obligată să plângă,
pentru monedele ruginite și indiferente,
ale câtorva Clipe de gheață,
aruncată în cănile de pustiu,
ale Uitării,
de către Durerea,
pe care trebuie să o beau până la capăt.

31) Alienarea Absurdului Fericirii

Străzi aglomerate,
cu Ziduri de Priviri,
care mi se năruie,
în Gândurile reci și insalubre,

ale Singurătății,
mă întreabă ora exactă,
a Disperării,
ce obișuinește să-mi viziteze,
Alienarea Absurdului,
Fericirii,
primită cadou,
de la Iluziile Vieții și Morții,
care mă sfătuiesc să merg înainte,
pe drumul prăfuit al stelelor căzătoare,
din șanțurile beției de Vorbe Goale,
rostite de către Destinul,
ce se va dovedi a fi al Nimănui,
prin Cimitirele de Vise,
ale Deșertăciuniilor.

32) A cunoaște din depărtare

Orgii de Lacrimi,
spală Zidurile amenințătoare,
ale Întunericului,
care se revarsă,
peste candelele Amintirilor,
de la mormintele Viselor,
înhumate în țărâna Uitării,
din Cimitirele de Cuvinte,
ale Greșelilor Creației,

Păcatelor Originare,
ce descompun cadavrul Timpului,
în Zile Goale de noi înșine,
agățate de Alienările Absurdului,
la care suntem condamnați,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru vina,
de a cunoaște din depărtare,
Iubirea.

33) Printre strigătele surde ale Iluziilor Fericirii

Zaruri putrede de Amăgiri,
ne sugrumă Speranțele,
ce cad mereu,
pe numerele necâștigătoare,
Alienărilor Absurdului,
unor Destine,
cu date de naștere,
ce și-ar fi dorit,
să nu existe vreodată,
printre strigătele surde,
ale Iluziilor Fericirii,
din care suntem poftiți să ne servim,
de către Viață și Moarte,
cu felii cât mai suculente,
de Dureri,

în pofida Marilor Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
care își fierbe Singurătatea,
prin abisurile Sufletelor noastre.

34) Prin Piețele de Vicii, Orgolii și Compromisuri

Prin Piețele de Vicii, Orgolii și Compromisuri,
ale Alienărilor Absurdului,
găsești la fiecare oră,
Gânduri sclave ale Deșertăciunilor,
lustruite cu praf de stele căzătoare,
cules de prin șanțurile Amăgirilor,
despre care se spune,
că ar fi Fericire,
dar este o contrafacere,
fără nici o valoare,
creată în Privirile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
dornice de senzații tari,
care ne mai vând,
pe tarabele Disperărilor,
buchete de Speranțe deșarte,
pe care să le toace mărunt,
alături de Sufletele noastre,
cărora le dă un gust,
atât de îmbietor,

încât nici una dintre Durerile,
invitate la mesele Destinelor,
nu le pot refuza.

35) Înălțați-mă dincolo de Cerurile murdare

Aripi de Îngeri,
din Privirile Eternității Clipei,
vă rog,
înălțați-mă dincolo,
de Cerurile murdare,
ale acestei Lumi,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care oricât le-aș spăla,
nu voi reuși să le curăț niciodată,
de mine însumi,
pentru a reuși să cuprind,
în brațele Vremurilor mele,
Iubirea ta,
de sirenă care înoți prin valurile Destinului,
pentru a găsi Țărmul Vieții mele,
care se surpă neîncetat,
în Clepsidra Disperării,
ca să arate ora exactă a Durerii,
Alienărilor Absurdului,
care ne îmbracă,
Singurătatea.

36) Erai o stea

Erai o stea,
ce nu credeam să cadă vreodată,
sfărmându-se,
în Lacrima Privirii pierdute,
a Disperării,
ce rătăcește,
pe străzile Inimilor Pustii,
a Sufletelor noastre,
răstignite,
pe stâncile Singurătății,
din care Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
au sculptat chipurile Durerii,
atunci când au decis,
să ne întrupăm,
în Mocirla Alienării Absurdului,
acestei Lumi,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
Iubire.

37) Printre degetele aceluiași Destin

Te înțeleg Amăgire,
de ce ți-ai ascuns identitatea,
la intrarea pe Tărâmul Destinului nostru,
care te-ar fi primit,
cu brațele deschise,
dacă nu ai fi înrămat,
Alienarea Absurdului,
pe Zidurile Disperării,
care să ne devină Icoană a Iubirii,
la care să ne rugăm,
până și Amintirile Viitorului,
să nu mai vină vreodată,
din Steaua Nemuririi,
fiindcă ne erau îndeajuns,
Iluziile Fericirii,
care ne promiteau că vor fi Nesfârșite,
și pe care le plimbam,
pe bulevardele largi,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
fără să știm,
că Străinul nostru Subconștient,
îmbrățișa doar Lacrimile fierbinți,
ale Uitării de noi înșine,
până când am realizat,
că toate nu erau altceva,
decât niște Fantome de Cuvinte,

ce ne rosteau într-una,
doar Fum de Înțelesuri,
care se răsfirau,
printre degetele aceluiași Destin,
al nostru.

38) Ne-a cerut să credem cu tărie

Spini de Cuvinte,
îndeajuns de ascuțite,
ce le rostim printre florile de plumb,
ale Zâmbetelor,
dăruite Coroanelor de Carton,
ale Iluziilor Mântuirii de noi înșine,
pe care le purtăm mereu,
la brațul Amăgirilor,
ce ne răstignesc pe mormintele Privirilor,
ce pretind,
că ne scapă gratuit,
fără să-i dea Timpului nimic,
de Zilele Goale ale Deșertăciunii,
făcute cu mâna Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
în care ne-am întrupat Durerea,
ce ne-a cerut să credem cu tărie,
în Alienarea Absurdului,
ca fiind Unica noastră șansă de salvare.

39) Icoanele Făcătoare de Minuni ale Alienării Absurdului

Bordeluri de Vise,
care pretind,
că pot vorbi,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
la Icoanele Făcătoare de Minuni,
ale Alienării Absurdului,
de unde ne zâmbesc și azi,
deschizând larg ferestrele,
Singurătății de noi înșine,
rătăcită printre,
Non-Sensurile Existenței,
ce se pot găsi la orice oră,
pe tarabele Privirilor descompuze ale Zilelor,
din magazinul construit de Moarte,
Disperării,
căreia îi datorăm,
de fiecare dată și negreșit,
Totul.

40) Abisul întunecat din noi înșine

Zâmbete încleștate,
cu colții în Compromisurile,
tot mai despuiate,
ale Iluziilor Fericirii,
cărora Non-Sensurile Existenței,
le dăruiesc adesea,
florile de plumb,
ale Cănilor de pustiu,
din care bem însetați,
Alienarea Absurdului,
la răspântiile Viselor deșarte,
căzute din Cerurile de Cuvinte,
pe Orizonturile cenușii ale Disperărilor,
unde Iubirea,
își frânge Aripile de Înger,
de fiecare dată când se întâlnește,
cu abisul întunecat din noi înșine.

41) Să poată servi la Înălțime

Garduri întunecate și ruginite,
de Compromisuri,
străjuiesc coridoarele lungi,

ale morții Caracterelor,
ornate cu silă de către Iluziile Fericirii,
cu Icoanele unor Orgolii și Vicii,
ce urcă treptele Ierarhiilor,
Non-Sensurilor Existenței,
până când întâlnesc,
doar Înălțimile rarefiate,
din Cerul Nimănui,
al Zilelor Sterpe,
de orice conținut,
ce au fost trimise,
de către Moarte,
să poată servi la Înălțime,
Disperarea,
din Alienarea Absurdului,
acestei lumi a Nimănui.

42) Din care Dumnezeu și-a sculptat Infernul

Ce rost ar mai avea să existe Universul,
dacă nu ar respira,
Zilele Privirilor tale?,
pe străzile aglomerate,
cu Momente grăbite,
ale Destinului,
ce vor să prindă trenul Iubirii,
din gara trandafirilor,

Zâmbetelor vrăjite,
ale Ochilor de Cer,
în care regăseam,
Eternitatea Amintirilor din Viitorul,
unde mai trăisem,
o altă Existență împreună,
pe care nu credeam,
că Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
o va dărui Morții,
de noi înșine,
ca și acum,
lăsând-ne răstigniți,
pe Steaua Singurătății,
de unde încă mai sperăm,
la Eternitatea Clipei,
pe care nu ne-a strivit-o,
Cerul de plumb,
din care Dumnezeu,
și-a sculptat Infernul.

43) Ești atât de frumoasă Iubire

Ești atât de frumoasă Iubire,
chiar și acum,
când ne leagă doar Fantome de Cuvinte,
ce își descoperă Umbrele Înțelesurilor,
pe Zidurile reci și mucegăite,

ale Catedralelor unor Rătăciri,
la a căror Altare de Căutări,
și Întrebări fără Răspunsuri,
ne rugăm Zilele Goale de noi înșine,
să-și roadă Genunchii Gândurilor,
pe cimentul inert,
al Inimilor de Pustiu,
din Icoana Zâmbetului tău,
prin care ne-a izvorât,
Sângele Răsăriturilor,
atâtor Sentimente,
pe care alaiurile funerare,
ale Iuziilor Vieții și Morții,
le conduc acum pe ultimul drum,
presărat cu stelele căzătoare,
ale Viselor noastre,
ce nu vor rămâne,
nicidodată deșarte.

44) Ne așteaptă arzând Universul

Pătată cu ceața densă,
a Speranțelor,
pentru ca Lumina Divină a Iubirii,
să se poată împlini,
Steaua Nemuririi,
de dincolo de Lume,

ne așteaptă arzând Universul,
de dorul nostru,
pentru a menține Jarul Eternității aprins,
ca să nu ne înghețe,
Genele Sângelui,
viitoarelor Răsărituri,
din care Fericirea își va trage seva,
să poată străluci,
peste Nesfârșirea Iubirii,
unde nu mai sunt nici,
Iluzii ale Vieții și Morții,
ce ne macină Inimile de Pustiu,
cu Alienările Absurdului,
Durerii.

45) Pe masa de nașteri

Trepte spre Nicăieri,
răsar peste tot,
în jurul Iluziilor Vieții și Morții,
ce vor să ne urce,
pe drumul prăfuit,
al stelelor căzătoare,
din trupurile noastre,
ce șerpuiesc prin împărăția Morții,
de noi înșine,
până la nașterea,

noilor Dureri,
ale Conștiinței de Sine,
din maternitățile slinoase,
ale Timpului ucigaș,
de Eternități de Clipe,
unde Marile Tăceri,
ale Disperărilor,
de pe masa de nașteri,
a Alienărilor Absurdului,
își strigă pentru prima oară,
mut,
Existența Nimănui.

46) Mormintele Amintirii

Regrete pustii,
zidesc cu repeziciune,
Catedrale de Reproșuri,
Ridurilor tot mai adânci ale Indiferenței,
față de tinerețea,
Zâmbetelor profunde,
ale Privirilor sincere,
ce au zburat pe Aripile de Lumină Divină,
a Îngerilor Păzitori,
ai Nemuririi,
din brațele tot mai reci și inexpresive,
ale Disperării,

însoțită mereu,
de Alienările Absurdului,
acestei lumi a Nimănui,
ce au strivit,
până și mormintele Amintirii,
Eternităților de Clipe ucise,
de Timpul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care și-au găsit adăpost,
în Deșertăciune.

47) Sângele părăsit al Eternităților de Clipe

Gări ruinate,
de propriile trenuri de Vise,
care nu mai pot opri,
oricât de multe Amintiri le-ar aștepta,
pe Inimile Pustii ale Peroanelor,
unde doar Cuvintele de Vânt,
mai șuieră prin ferestrele sparte,
ale Disperărilor,
atâtor locomotive,
ce trag după ele,
doar aerul rece al Singurătății,
care ne strivește Răsăriturile,
din care ni se scurge,
Sângele părăsit,

al Eternităților de Clipe,
sacrificate pentru Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu al Nimănui.

48) Răstignite pe cadavrul Libertății

Depărtări tulburi,
mistuiesc țărâna Întrebărilor,
strivite de Singurătate,
pe întinderile fără de sfârșit,
ale Disperărilor,
atâtor Alienări ale Absurdului,
umplute în cănile de pustiu,
ale Cuvintelor însetate,
de Înțelesurile debusolate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce se perindă abătute,
pe la porțile Dorințelor răstignite,
pe cadavrul Libertății,
înmormântat în Cimitirele de Vise,
ale Deșertăciunilor.

49) Unde strălucește Steaua Nemuririi

Te-am întrebat Iubire,
de ce Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Destinului,
au decis să ne găsească,
exact în același loc,
unde Alienările Absurdului,
Iluziilor Fericirii,
dau ora exactă a Durerilor,
adânci și pătrunzătoare,
ale Singurătății,
și înstrăinării de noi înșine?

Poate fiindcă în Lumea de dincolo de noi,
unde strălucește Steaua Nemuririi,
eram împreună de o Eternitate,
pe care nici unul dintre Non-Sensurile Existenței,
nu ne-o poate lua,
fiindcă se află în Genele Sângelui Nesfârșirii noastre?

50) În malaxorul Alienărilor Absurdului

Deschide Ferestrele de Cer,
ale Luminii Divine,

Iubire,
și lasă să intre aerul proaspăt al Seninului,
peste Iluziile Vieții și Morții,
care ne strivesc Privirile,
cu plumbul cenușiu al norilor de Cuvinte,
ale căror ploi interminabile de Înțelesuri,
ni se revarsă,
printre Ridurile adânci ale Clipelor,
ce par că nu se mai termină niciodată,
și ne spală fața Speranțelor,
tot mai incolore și fără gust,
care-și pierd încet dar sigur nuanțele,
în malaxorul Alienărilor Absurdului.

51) Frenezia Jocului de Noroc

Roți obosite și ruginite de Timp,
ne învârt Coșmarurile,
într-o horă a Deznădejdii,
pe care o joacă la perfecțiune,
Gândurile tot mai amețite,
de Frenezia Jocului de Noroc,
cu Zarurile Disperării,
măsluite de Alienările Absurdului,
pe care le invită Cimitirele de Cuvinte,
aglomerate cu Vorbe Goale,
ce se plimbă pe aleile Disperării,

dintre mormintele Zilelor fără adăpost,
cărora Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
le-a săpat o groapă,
în Ridurile adânci ale Sufletelor noastre.

52) La Ferestrele Alienărilor Absurdului

Zori marginalizați de Întuneric,
zac la Ferestrele Alienărilor Absurdului,
deschise de Moarte,
cât mai larg,
ca să ne inunde,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
cu miasmele lor de cadavre,
ale Eternităților de Clipe,
însoțite de lungi alaiuri funerare,
de Zile fără adăpost,
pe care nu mai avem,
cum să le adăpostim,
prin Sufletele noastre,
atât de aglomerate cu Disperări.

53) Tot mai obosite și descompuse

Săbii de Cuvinte ascuțite și crude,
decapitează Speranțe,
pe fruntea Zilelor fără adăpost,
ale Gândurilor,
tot mai obosite și descompuse,
de Alienările Absurdului cotidian,
care se revarsă amenințător,
de pe culmile înalte ale Disperării,
în Privirile inundate,
de mâlul fetid al Întrupărilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
în Durere.

54) Dar în zadar

Ziduri de Cuvinte,
ne strivesc Zilele Goale,
ale Absurdului,
pierdute prin buzunarele peticite cu Durere,
a Despărțirii,
de Identitatea Țărmurilor Fericirii,
pe Nisipul de Vise al căruia,
ne-am scris adeseori,

numele Iubirii,
fără să știm,
de Furtunile de Gânduri întunecate,
ce vor urma,
aduse de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
la tălpile cărora am căzut,
implorând să ne lase împreună,
alături de Nemărginirea din Oceanul Privirilor,
dar în zadar.

55) Până și Stelele Fericirii

Eram atât de multă Nemărginire,
încât până și Aripile Îngerilor,
zburau prin Sufletele noastre,
aducându-ne Iubirea,
cu fâlfâitul Eternității lor,
pe care o traversam,
fără să realizăm,
că nu existau,
Margini de Priviri,
decât Sentimente de Lumină Divină,
atât de strălucitoare,
încât până și Stelele Fericirii,
se hrăneau cu ele,
depănându-ne propria noastră,
Poveste de Dragoste.

56) Spre a fi vindecate

Îți mai amintești,
când ne-am așezat,
pe fruntea Orizontului,
înotând în sudoarea Timpului,
spre Nemărginirea,
pe care doream să o prindem,
în brațele Iubirii noastre?,
fără să știm,
cât de mult datorau Viețile noastre,
Morții,
Din Non-Sensurile Existenței,
ce se ascundeau,
prin desișurile Zilelor pustii,
de care ne-am împiedicat Visele,
ce s-au rănit atât de tare,
încât au trebuit duse cu targa Deșertăciunii,
spre a fi vindecate,
de Greața și Absurdul,
Viitorului Nimănui.

57) Stropi de Vise

Stropi de Vise,
ale Zilelor fără adăpost,
ni se preling pe fruntea,
Alienărilor Absurdului,
din care Moartea își clădește,
Iubirea Nimănui,
pe o Vreme de sfârșit de Lume,
întinzându-ne buchete întregi,
de Flori de Plumb,
pe care să le purtăm,
la cununia cu Durerea,
Instinctelor primare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

58) Zile fără adăpost

Lacrimi de Cer,
prelinse din Zile fără adăpost,
ne spală fața Durerii,
cu Jarul Amintirilor,
venite din Steaua Nemuririi,
ale cărei raze,
ne luminau Calea Iubirii,

undeva cândva,
când zburam pe Aripile Îngerilor,
ce par a ne fi părăsit,
de pe bolta nesfârșită a Privirii,
lăsând în locul lor,
doar Norii de Plumb,
ce ne strivesc de fiecare dată,
cu indiferența și răceala,
Alienărilor Absurdului,
atunci când ne înălțăm Visele către ei.

59) Durerea și Suspinul Zilelor fără adăpost

Pierdut printre stelele căzătoare,
ale Cuvintelor,
încerc în zadar să-ți explic Iubire,
cât de mult Jar,
ce ne-ar încălzi Speranțele,
în Frigul pătrunzător,
de pe Buzele Gândurilor de plumb,
există în trupurile,
Amintirilor din Viitor,
din care ne-am putea construi,
Ziduri de Înțelesuri,
care să ne apere,
de Alienările Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,

ce ne-au întrupat,
în Durerea și Suspinul,
Zilelor fără adăpost.

60) Porți deschise către Alienările Absurdului

Porți deschise,
către Alienările Absurdului,
pentru Zilele fără adăpost,
ale Lacrimilor de Vise,
căzute la tălpile reci și insalubre,
ale Iluziior Vieții și Morții,
care le lovesc mereu,
alungându-le pe străzile,
prăfuite și uitate,
ale Destinelor fără căpătâi,
străjuite de Cimitirele de Cuvinte,
ce abia așteaptă să le înmormânteze,
în cavourile Privirilor de ceară,
care se topesc,
pe frunțile încruntate,
ale Non-Sensurilor Existenței.

61) Zilele fără adăpost ale Dorințelor

Lanuri de Gânduri,
răpuse de Furtunile Vorbelor Goale,
ce-au pus la pământ,
până și Rădăcinile Viselor,
ce-abia își mai trăgeau seva,
din Zilele fără adăpost ale Dorințelor,
fulgerate de căte o Iubire potrivnică,
Alienărilor Absurdului,
ce bântuie prin Conștiințele,
Zidurilor de Cuvinte,
ruinate intenționat,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne îmbolnăvi cu ele,
Fericirea.

62) Limite obosite

Limite obosite,
să se mai ascundă,
de Încercările Amăgirilor,
tot mai insistente,
să le descopere,
Zidurile de ceară,

folosite de Alienările Absurdului,
la trupurile Lumânărilor de Vise,
care ni se topesc,
în fierbințeala Durerilor,
primite ca dar,
din partea,
IluziilorNon-Sensurilor Existenței,
pentru ca să conștientizăm,
cât mai profund,
ce este Viața și Moartea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare.

63) Bucătăria Alienărilor Absurdului

Lanțuri zidite,
în trupurile Zidurilor de Speranțe,
încălțate de către Deșertăciune,
cu cele mai noi colecții de Pași,
ai Rătăcirilor,
purtați doar pe străzile Destinelor,
a căror adrese de Zile fără adăpost,
sunt scrise la porțile Morții,
cunoscută drept,
marea binefăcătoare și izbăvitoare,
de Dureri,
gătite cu râvnă de către,

Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
în bucătăria Alienărilor Absurdului,
pentru a ne fi servite,
la masa Jocurilor de Noroc,
cu Zarurile Clipelor măsluite,
de către Timpul criminal.

64) Lovite de Privirile de plumb

Aripi de Îngeri,
băute în cănile de pustiu,
ale Alienărilor Absurdului,
s-au frânt,
lovite,
de Privirile de plumb,
ale Pașilor tăi,
care au rătăcit Uitarea,
la porțile Sufletului meu,
ce s-au blocat,
fără a mai reuși,
să-și deschidă Ferestrele,
pentru a intra aerul curat și profund,
al Ochilor de Cer,
prin care-mi căutai,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,

ce ne ținea alături,
de Steaua Nemuririi,
din Amintirile Viitorului nostru.

65) Bolnavi de orbirea Alienărilor Absurdului

Am căzut prin șanțurile,
stelelor alcoolice și căzătoare,
fără să mai știm ce Cale să alegem,
pentru alungarea Întunericului,
prin care înotam,
bolnavi de orbirea,
Alienărilor Absurdului,
atâtor Iluzii ale Non-Sensurilor Existenței,
de care nici măcar,
nu mai puteam visa,
la Razele binefăcătoare,
ale Luminii Divine,
despre care,
doar rămășițele unor Speranțe,
aruncate la gunoiul Vieții și Morții,
de către Destin,
mai aveau curajul să se gândească,
ajutându-ne să luptăm cu noi înșine,
pentru a ne regăsi,
Sinele de dincolo de această Lume,
care ne așteaptă și acum,

în Amintirile Viitorului,
Ochilor de Cer ai Răsăriturilor,
care odată se vor deschide și pentru noi.

66) Neantul din Depărtările fără Suflet

Nasturi descheiați,
de Zile fără adăpost,
pierduți de hainele Durerilor,
pe străzile fără nume ale Destinelor,
ce par a fi ale Nimănui,
cerșind pe la porțile,
florilor de plumb ale Cuvintelor,
dăruite de către Alienările Absurdului,
Morții din Privirile noastre,
care au început să caute,
Neantul din Depărtările fără Suflet,
ale Inimilor de Pustiu,
de care ne-am împiedicat,
Iubirea,
căzând atât de departe,
în noi înșine,
încât nu ne-am mai putut întâlni vreodată.

67) Atingând Zidurile masive și reci

Așteptări zadarnice,
spălate cu Lacrimile sărate,
ale unor Speranțe,
ruginite la porțile închise,
ale Ochilor de Cer,
pe care ne pluteau Privirile,
acoperite acum,
de ceața Alienărilor Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-a orbit Calea spre Absolut,
a Iubirii,
care s-a rătăcit,
într-atât de noi,
încât oricât am încerca,
să o mai regăsim vreodată,
atingând Zidurile masive și reci,
ale Deșertăciunii,
prin Întunericul Întrebărilor,
nu vom mai reuși să-i regăsim niciodată,
Răspunsul.

68) Unde nu mai este compromisă

Valuri de Morminte,
în care ne-am înhumat Marile Tăceri,
ne lovesc Strigătele Surde,
ale Iubirii,
care se desprinde din Țărmul,
întrupării noastre,
în Alienarea Absurdului,
acestei Lumi,
fiind dusă de Furtunile Neînțelesurilor,
către Orizonturile însângerate,
ale Răsăriturilor,
altor Existențe,
unde nu mai este compromisă,
de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
precum este aici,
în abisurile adânci,
ale Inimilor noastre de Pustiu.

69) Întunericul Alienărilor Absurdului

Dumnezeul Greșelilor Creației,
ne-a dăruit o luptă,

cu propriile Lui Păcate Originare,
pe care trebuie să le respectăm,
cu sfințenia Iluziilor Vieții și Morții,
a căror Inimi de Pustiu,
bat pentru noi ora exactă a Cuvintelor,
căzute în genunchi,
la tălpile Cimitirelor de Vise,
pe care trebuie să le îngrijească,
alături de Zilele fără adăpost,
ale Iubirii noastre,
care cerșește pe străzile Destinelor,
câte o fărâmă de Speranță,
fără ca vreo Eternitate de Clipă,
să o poată observa,
de Întunericul Alienărilor Absurdului.

70) Seva revigorantă a Rătăcirilor

Osii de Gânduri,
învârt Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care ne strigă surd,
din abisurile Durerii,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,

care ne-a vândut,
Zarurilor măsluite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au frământat,
în Mocirla Alienărilor Absurdului,
până a reușit să scoată din noi,
cănile de pustiu ale Deșertăciunii,
din care Viața și Moartea,
își beau seva revigorantă,
a Rătăcirilor.

71) Sunt căutate într-una de Alienările Absurdului

Amprente de Lumină Divină,
zidite în abisurile întunecate,
ale Sufletelor noastre,
de Steaua Nemuririi,
sunt căutate într-una,
de Alienările Absurdului,
pentru a le distruge,
fiindcă ni se reflectă,
fără să știm,
în Privirile Ochilor de Cer,
ai Iubirii,
despre care Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
tot încearcă să ne anunțe,

dar fără nici un rezultat,
fiindcă strigătul său surd,
este acompaniat de vuietul,
Greșelilor Creației.
Păcatelor Originare,
ce nu vor să-l auzim,
niciodată.

72) Din Calendarele Întrupărilor în Durere

Întrebări de carton,
folosite drept acoperământ,
de către Zilele fără adăpost,
ale Destinelor,
unor Răspunsuri ale Nimănui,
folosite de Alienările Absurdului,
pentru a-și orna cu ele,
Întunericul rupt,
din Calendarele Întrupărilor,
în Durere,
ale Iubirilor nefericite,
căzute din Steaua Nemuririi,
în brațele reci și crude,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Non-Sensurile Existenței,
își confecționează la rândul lor,
pieptene de Vise,

pentru părul încâlcit de Moarte,
al Deșertăciunii.

73) Cuvinte întrupate în Aripi de Cer

Cuvinte întrupate,
în Aripi de Cer,
zboară peste,
Nesfârșirea Sentimentelor,
ținând Orizonturile,
la porțile Luminii Divine,
izvorâtă din Privirea,
de Stea a Nemuririi,
unei Iubiri,
pe care Alienările Absurdului,
o alungă,
către Zodiile bolnave,
de cancerul Uitării,
pe drumurile prăfuite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care am ajuns să rătăcim,
împreună cu Deșertăciunea.

74) La perfecție

Trandafiri de Plumb,
înecați în cenușiul Zilelor fără adăpost,
ne sunt dăruiți,
de către Alienările Absurdului,
pentru a celebra data Întrupării în Durere,
a Iubirii noastre,
legată de gratiile Dorințelor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce au exersat cu noi,
de atunci,
Arta Statuilor Vivante,
ale Deșertăciunii,
pe care trebuie să o interpretăm,
la perfecție,
acompaniați de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale Lui Dumnezeu.

75) Mai grele și mai jignitoare

Copilărie de pluș a Zorilor,
loviți de Întunericul matur,
scornit de Noaptea Întrupărilor,

pierdută în Înstrăinarea de noi înșine,
care ne căutăm adesea,
Amintirile din Viitor,
prin tomberoanele de gunoi ale Cuvintelor,
din ce în ce mai grele și mai jignitoare,
la adresa Iubirii,
strivită de Alienările Absurdului,
dornice să învingă,
prin ea,
atât Străinul nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut,
cât și Steaua Nemuririi,
din Lacrima căreia ni s-a născut.

76) Îmbrăcăminte de Nepăsare

Petale de Lacrimi,
se desprind,
de floarea de plumb,
a Simțămintelor,
care ne strivesc Ochii de Cer,
lăsați în seama Zilelor fără adăpost,
ale Alienărilor Absurdului,
din care suntem obligați,
să ne croim,
îmbrăcăminte de Nepăsare,
pentru a opri Frigul din Cuvintele,

tot mai degerate ale Indiferenței,
pe care alunecăm,
fără voia noastră,
în brațele tot mai tăioase,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

77) Între Binele și Răul Deșertăciunilor

Zile Goale și fără adăpost,
însoțesc sicriele Cuvintelor,
către Cimitirele Alienărilor Absurdului,
unde ne sunt înmormântate,
Visele,
care ne însoțeau,
undeva-cândva,
dincolo de noi,
prin Amintirile Viitorului,
cărora li s-au frânt Aripile de Îngeri Păzitori,
atunci când s-au lovit,
de Țărâna Întrupării noastre,
în Iluziile Vieții și Morții,
între Zidurile cărora,
ne traversăm Durerea,
pe Zebra Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care ne alungă,
între Binele și Răul,

Deșertăciunilor,
orice Încercare de a ne regăsi,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

SORIN CERIN
- ALIENAREA ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate

premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

SORIN CERIN
- ALIENAREA ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este

regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri

sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în

general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal,

acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală și socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi

titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

SORIN CERIN
- ALIENAREA ABSURDULUI -
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986